I

Мені щоночі не до сну,
Мій демон тут, моя відплата.
Несу гріхів петлю тісну,
І серце ссе провина клята,
Коли пригадувать почну,
Як я, блудниця біснувата,
Ішла на вулицю нічну.

За мить останню, мить одну
Довічна тиша прибуває.
Та перш, ніж канеш в глибину,
Життя своє, дійшовши краю,
Мов чашу, білу і ясну,
Перед тобою розбиваю.

І де б сьогодні я була,
О мій цілитель, мій навчитель,
Коли б з ночей глухого тла
До мене вічність не прийшла,
Мов у тенета ремесла
Новий заваблений мучитель.

Та поясни, що значить гріх,
І смерть, і мука, й пекло навіть,
Коли я на очах у всіх
З тобою, біля ніг твоїх,
Зрослася, мов із древом павіть.

Коли до стіп твоїх тулюсь
Колінами, немов причинна,
Я, може, обіймати вчусь
Хреста чотиригранний брус

І, мліючи, до тіла рвусь,
Тобі готуючи спочинок.

II

У людей до свята все турботи.
Осторонь від їхніх веремій
Обмиваю миром у скорботі
Я твої ступні, пречистий мій.

Не знайду ніяк твоїх сандалій.
Сльози застилають світ мені.
На очах запоною печалі
Прядива волосся розсипні.

Ноги я твої обмию чисто
І до них, уся в сльозах, нагнусь,
Обв'яжу їх ниткою з намиста,
Вкутавши у кіс моїх бурнус.

Бачу я прийдешнє так. відкрито,
Наче ти спинив його похід.
Я змогла б сьогодні говорити
Віщо, мов сивілли з давніх літ.

Завтра світлом заясніють храми,
Станем ми окремо від усіх,
І земля гойднеться під ногами,
Може, й від жалю до мук моїх.

Переладяться ряди конвою,
І покинуть вершники пости.
Як у бурю смерч, над головою
Буде в небо хрест оцей рости.

Кинуся до ніг тобі з розпуки,
Обімру і закушу вуста.
Надто щедро для обіймів руки
Ти розкинеш до країв хреста.

Це ж кому на світі стільки болю
І така незмірна широчінь?
Чи достатньо стільки неба й поля,
Стільки душ, і жител, і створінь?

Три такі доби стечуть поволі
І в таку закинуть пустоту,
Що за цей страшний відтинок долі
Я до воскресіння дорасту.

1949